

ישראל באולימפיאדה בושות

ותיק מאוד שהשיג האתלט דויד טבק ב-אולימפיאדת הלסינקי. בקיצור: גם הוא הרויח את לחמו.

ואילו היד קושניר, בן ה-30, שבר ב-קפיצה לרוחק שיא אחר: את שיאו שלו. גם לאחר ניצחונו, היה רחוק מאוד מהשיג את המינימום הנדרש כדי לעבור לתחרויות הגמר. אבל הוא הרחיב את לחמו. אכזבה מ.חלטת, אכזבה גדולה, מיאשת ומדכאת, איכזבו שלוש האתלטיות: אילנה אדיר, איילה חצרוני ואיילה קרשק. הן השיגו תוצאות הרבה יותר גרועות מתוצאת מאמציהן בארץ.

בין השחינים היה הפייבוריט עמי טראור. ברי. תלו בו תיקחת גדולת. הוא הצליח להגיע לשיא ישראלי, 100 מטר, אך אכזב קשה ב-400 מטר.

רוכבי האופניים הם פרק בפני עצמו. אחד נפצע והפסיק את המירוץ. שני הפסיק אף הוא. באשקלון, לא ידעתי שזה כל כך קשה, הוא הצטדק. אין ספק שספורטאי זה, והדומים לו, אינם נושאים, לבדם, את האחריות לכישלון. כי לא היה מי שיגיד לו שזה כל כך קשה. הוא נסע יפה מאוד, מאשקלון לכרשבע, והאנשים המבינים ב-ישראל בספורט-הא-פנינים חשבו שזה מספיק. הם - בדומה לאתלטיות, בדומה לשחי-ינים - לא הרוויחו את לחמם.

גיתרו מרימיה מישקלות, הסייפים, הקלעים והמתעמלות. אולי הם ישיגו מדליות? מי יודע?

★ ★ ★

ברופא החולה אנוש

דבר העצוב מכל, בכל הפרשה הישראלית ברומא, ארשת שבירת השיאים שבריים שיאים שלנו - ובכל זאת תופסים מקומות אחרים. הבר מוכן נכונה את הרמה הישראלית הנמוכה הממוצעת ב-ספורט. זוהי לא רמה. זוהי בדיחה חמורה. באולימפיאדה אמר מי שאמר כי כדי לשבור שיאים צריכים הספורטאים משהו ש"ימשוך" אתם. אם כן, ענה חובבי-ספורט איטלקי, מדוע רכת ישראל נסיונות מופקדים לעיני כל העולם? אפשר להזמין רץ אמריקאי מצטיין לפתח תקוה? והא ימשוך את הרצים בישראל. כשימשוך מספיק, תוכי לו לשוב ולרוץ לעיני העולם יכולו.

אך עיניה של ישראל - מ פנות לפסגות בספורט ממש. בישראל יש כמעט כל סוגי הספורט שבעולם. במקום להתרכז בשיג של שם מיקצועות עיקריים, לדאוג לפתח אותם בלבד, כראוי, מתסורים הכוח והכסף בעשרות ומומטי טוק. כי ככל שיש מצמו תחומי העיסוק הספורטיביים, כן יפתח גם מספר עסקי-הספורט הנהנים מיתרונות ב-חוף לארץ. וזה דבר שלא יתכן.

עם סיום האולימפיאדה הקרוב, מבצבת רק נקודת-אור בודדה אחת בשמי רומא. "נציג ערבי השיג תוצאה גרועה עוד יותר מהישראלית הבריקה הישראלית. זה מעורר. זה מפיח רוח-חיים בספורט הישראלי. שישו ושימחו. נמצא ספורטאי עוד יותר גרוע מן הישראלים.

כיוון שכולם מתנחמים, לא מצא איש זמן לחפש פיתרונות. על אף העובדה ש-הפיתרון פשוט. דרוש רק קצת ישר וקצת אומץ. כדי לזכות בהופעה מכובדת, חייב ספורטאי הראוי לשמו להתאמן במשך ארבע שנים. מאולימפיאדה עד אולימפיאדה. לא חודש לפני המאורע. ולא עם מאמן, אותו מחישים בחיפזון, כמו רופא לחולה אנוש. לכך לא ידאגו עסקנים. עסקנים דואגים רק להבטיח את נסיעתם. לכך ידאג משרד ממשלתי מיוחד לענייני ספורט. והיא איננו.

★ ★ ★

"כתיית וחששתו"

ב ינתיים חזר השבוע מרומא אחד ממלחי מישלחת-הכדורסל. ג'ק לוי, מר-דה להתעמלות, בעל מכוון לספורט ואלוף איגרוף לשעבר, ליחה את מישלחת הכדורסל לבלוניה, נסע עמה לרומא, עקב אחרי התחרויות של השבוע הראשון.

על התרשמותו משובע זה מדווח ג'ק לוי:

בולוניה התאכזרה לספורט הישראלי. הגיע לנו בלי ספק להיכלל בין חמשת הקבוצות שנכנסו לגמר. קיבלו אותנו נהדר. התנהגות



חלוס בריצה גם בריצת מאה מטר נכשלה ישראל. המנצח נקבע על-ידי תמונה זו. הזוכה במדליית הזהב במירוץ היה הרומני הארי.

חלוס בשחייה בשביל ישראל היה זה חלוס - אך בשביל אמריקה התגשם כאשר ניצתו זכתה במקום הראשון במסחה למרחק 100 מטר פרפר, ובמדליית הזהב.

והעיקר: הוא עלה עם החלטה נחושה להפסיד בכבוד. וזה הרס את הקבוצה. ברומא שיכנו אתנו ברחוב, שאם כי גרו בו משלחות רבות, נקרא רחוב ישראל. הנותנות היתה מכסימלית. טלביזיה, מכונות כביסה וגילוח בכל החדרים. מעמד הפתיחה היה מרומם. בכיתי. ואני איני רגיש ב-מיוחד. בכיתי וקייחתי שהחברה יצדיקו את ההופעה הנזהרת בפתיחה. קייחתי וחששתי. החששות שלי התקיימו, אם כי אי-אפשר להאשים את הספורטאים. כשבאנו, שאל אותי שופט יהודי בינלאומי מפולין מדוע לא הבאנו מתאגרפים. היינו בחדאי יוצאים בכבוד. כשראתי את התחרויות הראשונות, נזכרתי כמה צדק. ישבתי עם אריאל כספי מחזרת האיגרוף בתחרויות, והלב כאב. אריאל כספי תמך בארץ בשיגור מתאגרפים, אבל יושב ראש ועדת האיגרוף, שמואל צינוביץ, התחמק. הוא טען שאינו רוצה לקחת את האחריות על עצמו. ראשי וענפי האתלטיקה הקלה, השחייה או האופניים לא פחדו - ולהם היה עוד פחות על מה להסתמך.

ע. בדה היא שבעולם האיגרוף, כשספורטאי מרגיש שהוא קצת מתקדם, הוא מיד הופך מיקצועי. אני לא מתחייב, אבל ייתכן ש-יכלו לעשות היסטוריה, ואני מעז לומר, אולי אפילו להביא מדלית-זהב אחת. האתלטיות ביישו אותנו. אולי זה היה הפחד, אבל גם פנטילט פחד. "תראה איזה תותחים הם לי. פה. אני תולה את עצמי", הוא אמר לי. עודדתי אותו והוא הצליח. באופן יחסי, כמובן.

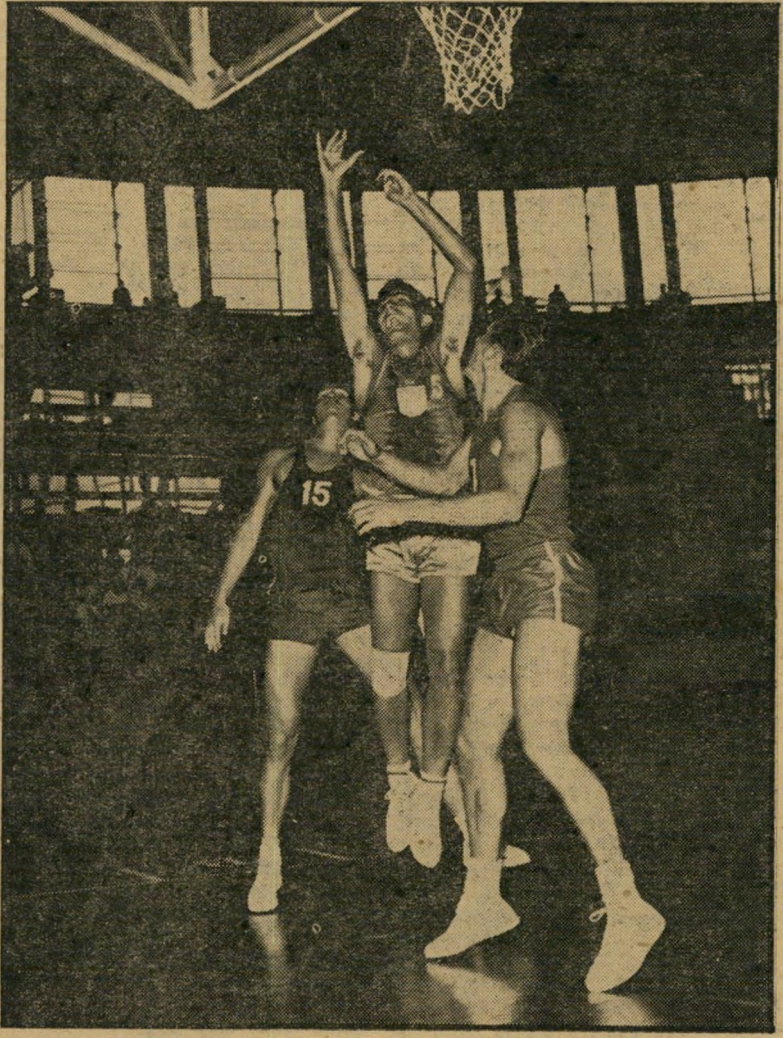
האתלטיות באו לרומא ימים רבים לפני התחרות. הן הספיקו לטייל, לראות את כל האלופות באימונים ולקבל הרגשת-אימה. ובאמת, אפשר לקבל אימה כשרואים את אימוני הספורטאים הזרים. כשחזרתי ניכנס למים, הוא לא יוצא לפני עבור שמונה שעות. אצלנו שעתים אימון זה הרבה. גם ברומא לא התאמנו הרבה יותר.

השחינים הצעירים היו נחמדים. ילדים נחמדים ולא יותר. קשה באמת לדרוש מנער צעיר וחסר-נסיון ואימון להשיג שיאים עולמיים. ראיתי שהם מרגישים את עצמם אבודים בכריכות הענקיות.

הופענו במיקצועות שאין לנו מושג בהם. רוכבי האופניים גרמו לי להתבייש בסמל שנשאתי על מעילי. ועוד חשבו הרבה לפני שהחליטו לשלוח את בן-דוד הביתה. גלמד מהמשלחת האחרת. מארצות יותר עשירות מאתנו. ספורטאי שסיים את תפקידו או לא נכנס לגמר - נסע הביתה.

הוא נסע הביתה והתחיל למחרת להתכונן לאולימפיאדה הבאה בטוקיו. הספורטאים שלנו, גם הנכשלים ביותר, לא נסעו ולא נשלחו הביתה.

הם נשארו שם, כי גם לו חזרו לא היו מתחילים להתכונן לאולימפיאדה הבאה. או מה חשוב איפה הם?



על הסך של תחרויות-הגמר בכדורסל עמדה קבוצת ישראל. ניבחרת הכדורסל הגיעה למקום השמיני, באה לרומא כאורחת מארגני המישחקים. במישחקי אימון היא ניצחה את ספרד שעלתה לגמר. בצילום: חיים קסטן קולע לסל פולני.